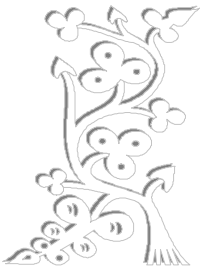
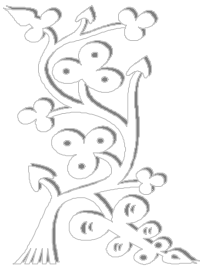


השבת של רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מוריני ר' ישראל בער אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל



משה-משיח. וזה "ולו יקחת עמים אסרי לגפן עירה וכו' כבס ביין וכו' חכלילי עינים מיין" וכו', כי לעתיד כשיבוא משיח אז יוכלו משה ודוד ביחד בתכלית האחדות, כי שילה דא משה, שהוא משיח. וכן דוד הוא משיח, כמו שכתוב: "משיח אלקי יעקב", כי נשמת משיח יהיה כלול משניהם: ממשה ודוד ואז תהיה הגאולה שלמה שאין אחריה גלות, כי נזכה לזכור האזהרות של משה ולקיימם בשלמות על ידי בחינת דוד, כי שניהם - משה ודוד - יוכלו ביחד. וזה בחינת "עד כי יבא שילה ולו יקחת עמים", שכל העמים, שהם השבעים אומות, יתהפכו אל הקדושה ויתאספו כולם אל משה משיח... (לקוטי הלכות – הלכות יין נסך – הלכה ג, אות ו).

וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה ... (בראשית מו, ח) ... ששאל: "מי אלה" — שאינם ראויים לברכה, כי ראה רשעים גדולים שיצאו מהם. והשיב לו יוסף: בני הם, אשר נתן לי אלקים בזה. ואינא בספרים שהשיב לו: שבוה בעצמו שאתה רואה יש שם גם כן ניצוצות קדושים, שבשביל זה ראויים לברכה, שזה היה עיקר הווכוח בין יעקב ליוסף, כי בעניין זה של אזמרה, ללמד זכות על הכל, יש בזה כמה בחינות בין הצדיקים, כי הוא עבודה גדולה, כמו שמצינו שאפילו גדולי הצדיקים לפעמים לא ידעו ללמד זכות כראוי, והקפיד ה' יתברך עליהם, כמו שמצינו בישעיה והושע וכו'. ועל כן גם יעקב אבינו קודם הסתלקותו, מחמת שראה גודל הרשעות של הרשעים שיצאו מאפרים ומנשה, על כן גם הוא תש כחו, עד שלא ידע ללמד עליהם זכות ולברכם, על כן שאל: מי אלה — שאינם ראויים לברכה. עד שהשיב לו יוסף: בני הם, אשר נתן לי אלקים בזה. שהראה לו שגם בזה בעצמו נמצא זכות, שייגע ומצא נקודות טובות גם בהרשעים שיצאו מהם. ועל כן תכף נתרצה יעקב ואמר: קחם נא אלי ואברכם... (לקוטי הלכות – הלכות ערובי תחומין – הלכה ו, אות טז):

מכתב

(מספר אב"י הנחל ב' – מכתב א)

הטומאה של המינות והכפירות המתגברים - ה' יתברך ירחם עלינו ברחמי הגדולים להתחזק בכל כח לשמור עצמנו מאד מהשקר והזוהמא המשוטטים בעולם של אמונות כוזביות ואפילו מהטעותים המשוטטים בין היראים והמאמינים הרחוקים מהצדיק האמת מהאמת האמיתית. צריכים גם כן לשמור עצמו מאד, ובזה יש הרבה לדבר ואי אפשר לבאר מחמת כמה טעמים לזכות לביטול השקר והתגלות האמת הוא על ידי שמבטל עצמו ואת כבודו בתכלית הביטול מכל וכל, עד שהוא בבחינת עפר ממש. מי שרוצה לחוס על חייו האמתיים באמת, אזי הוא צריך להתחזק בכל כח לשמור עצמו מאד מהשקר והזוהמא המשוטטים בעולם, ולהיות חזק ואמץ וגיבור חיל מאד, לא להכניע את עצמו כנגד המונעים לעמוד כנגד המונעים מלהתקרב להצדיק.



סיפור

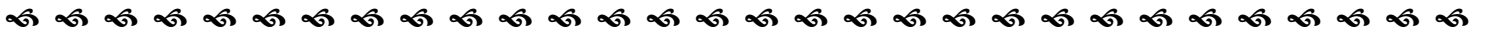
(השמטות, יח-ט)

מעשה ברבינו ז"ל, שצוה לאחותו פעריל שתתגרש מבעלה (גיסו של רבינו ז"ל), שהוא שוטה ער איז א נאר. אז ער איז א נאר, נארט איהם דער בעל-דבר אין יודישקייט אויך [מכיוון שהוא שוטה, משטה בו היצר הרע גם באמונה הקדושה].

שמעתי מאנשי שלומנו: פעם אחת היה מוהרנ"ת מדבר ביחד עם אנשי אדמו"ר ז"ל בחיים חיתו, מגודל נוראות קדושת אדמו"ר ז"ל, והלכה דרך שם המפורסמת פיגה, אם רבינו ז"ל, ושמעתי איך מדברים מקדושת אדמו"ר ז"ל. ענתה ואמרה להם: אספר לכם איזה רבי יש לכם, ותדעו קדושתו וקדושת נשמתו: הנה בעלי הצדיק ר' שמחה נסע פעם אחת לדרכו, ויתמהמה שם כשתי שבועות, ואמר לי, על שבת-קודש יבוא לביתו. ועל אותו השבת שאמר לי שיבוא, עמדתי קודם אור הבוקר ללוש החלות הקדושות על שבת-קודש, ובעת הפרשת החלה חפשתי לראות באיזה מקום הוא, כדי לדעת אם יבוא על שבת-קודש לביתו (כי היא היתה כאחת הנביאות, כידוע אשר אחיה, הרב הקדוש רבי ברוך ממעז'בוז' ז"ל, קרא אותה בשם נביאה, ואחיה הקדושים, רבי ברוך ורבי אפרים מסדילקוב, היה להם דרך-ארץ גדול מפניה), ולא ראיתי אותו. וכן אחר-כך, כשעשיתי איזה דבר על שבת-קודש, חפשתי אותו גם-כן ולא מצאתיו, וכן כמה פעמים (והלילה היה ליל טבילה, והתיישבתי אם לילך לטבול, והלכתי לטבול, וחפשתי גם-כן ולא מצאתיו), ובעת הדלקת הנרות לכבוד שבת-קודש, גם-כן חפשתי ולא ראיתי (ומנהגה היה להדליק נרות לכבוד שבת-קודש שעות הרבה קודם הזמן).

שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם ... (בראשית מט, ה) בעניין הפגם של הדוחק את השעה, בזה נכשלים הרבה בני אדם גדולים וקטנים, עד שנוגע הפגם לפעמים גם בצדיקים גדולים ונוראים, בבחינת "כי העשק יהולל חכם וכו'". וזה היה הפגם של ראובן, שקנא קנאת אמו וחילל יצועי אביו, אף שבוודאי היה צדיק גדול וכוונתו לשמים, וכמו שאמרו רז"ל, אף על פי כן היה פגם גדול, ונאמר על זה: "פחו כמים אל תותר", פחו דייקא; וכן הפגם של שמעון ולוי במכירת יוסף, ונאמר על זה: "כלי חמס מכרתיהם", כי זו הבחינה של דוחק את השעה הוא בחינת חמס וגזל, אפילו אם פוגם בזה צדיק גדול מאד. ובאמת יש בזה יצר הרע גדול אצל כמה בני אדם, ולפעמים אף אצל הגדול במעלה, שבשביל דבר אחד שנדמה להם שהוא מצוה, הם מפקירים הכל ובאים על ידי זה לידי קלקולים רבים, ובפרט כשבאים על ידי זה לידי מחלוקת. וכשתעניין בכל המעשיות והמחלוקת שהיה בין הצדיקים והגדולים בכל דור ודור, הכל היה בבחינה זאת, שהבעל דבר הטעה אותם כאילו שכנגדם פוגם הרבה, ומצוה למסור נפשם בשביל להדפם ולרודפם וכו'. ובאמת שגו בזה מאד, כי על ידי מחלוקת וכעס אי אפשר לתקן בשום אופן, רק צריכין להתיישב הרבה איך להתנהג בעניין כזה, והעיקר, לבקש מהשם יתברך שינחה בדרך אמת, ולהתיישב עצמו הרבה אם יש לו כח לרדפו, ואם חיוב מצוה זאת חל עליו דייקא, כי מצוה כזאת אולי טוב יותר שתתקיים על ידי אחרים. בפרט אולי כוונת שכנגדו גם כן לשמים, רק שאי אפשר להבין דבריו, וגם אמרו עליו הרבה שקרים וכזבים, בחינת "אשר לא גזלתי אז אשיב". ויש בזה עוד הרבה לדבר, כאשר יבין המשכיל בעצמו (לקוטי הלכות – הלכות גזילה – הלכה ה, אותיות ז-ט לפי אוצר היראה – מחלוקת ונצחון, אות נח).

לא יסור שבט מיהודה ... (בראשית מט, ז) ועל זה התנבא יעקב אבינו כשבירך את יהודה, שממנו יצא משיח: "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה". מחוקק — זה בחינת הדפוס, שהתנבא שלא יסור שבט מיהודה — זה בחינת שבט סופר, בחינת כתיבת הספרים הקדושים של התורה, ומחוקק — זה בחינת הדפוס, שתתגלה חכמת הדפוס בעולם ולא תתבטל חקיקת והדפסת ספרי ישראל, עד כי יבא שילה — דא משה-משיח, כי על ידי רבוי הספרים הקדושים, על ידי חכמת הדפוס לא תשתכח התורה עד שיבוא שילה — דא



ואתה ידעת יצרנו כי עפר אנחנו, על כן הקדמת תעלה למכותינו וצרי למכאובנו, כי אתה חפץ בקיום העולם, ואין אתה חפץ בהשחתת העולם חס ושלום. על כן מתחילה עלתה זאת במחשבה לפניך, שתקבל תשובתנו לפניך בכל עת שנבוא אליך, אבל מה נאמר ומה נדבר, כי כבר נתאחזו ונתפסו בנו כל כך, ויון מצולת החטאים וגשמיות עכירת החומר, עד אשר תש כחנו ומטה ידינו מאד וקשה לנו בעצמנו לשוב אליך באמת, ואין לי שום תקוה כי אם על רחמיך הרבים, שאתה בעצמך תשיבנו ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך. ויעלה ויראה לפניך אנקותינו ואנחותינו ותפלותינו ותחנונותינו, מה שאנו מתאנחים ומצפים ומכחים וזועקים בכל עת אליך שתשיבנו אליך באמת, כאילו עשינו כל מה שמוטל עלינו, כאילו נתעוררנו ועשינו תשובה שלמה, תשובת המשקל, על כל חטאינו ועוונותינו ופשעינו.

כי אין אנו יודעים מה לעשות, ואיך להנצל ממה שאני צריך להנצל מעתה, לבל אעשה עוד מה שעשיתי עד הנה, לבל אפגום עוד מה שפגמתי במחשבה דבור ומעשה, ואין לי שום סמיכה ותקוה כי אם על רחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, שאתה בעצמך תעסוק בתקוננו, בזכות צדיקי אמת "קדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בס". בזכותם וכחם השיבני אליך ואשובה כי אתה אלקי. ועזרני ברחמיך שלא אשוב עוד לאיוולתי, ואעזוב את דרכי הרע ומחשבותי המגוננות ודעותי המעורבות, וכל בלבולי הדעת המרובים אשר עלי-ידם באו לי כל מעשי הרעים ופעולותי הזרים, כולם אזכה לעזוב ולסלק מעלי לגמרי מעתה ועד עולם.

ואחר הדלקת הנרות שכבתי על מטתי (מחמת גודל הצער) ונתנמנמתי, ובאה אלי אמי הצדקת אדיל, עם כל האמהות, שרה רבקה רחל לאה, ואמרו לי: אל תצטערי, כי בעלך יבוא עוד היום ערב-שבת-קודש לביתו! ולקחו אותי והוליכוני לחדר הנשמות, וראיתי נשמה אשר אורה גדול מאד ושאלתי אותן: מי זאת הנשמה? ואמרו לי: זאת היא נשמת זקנך הבעל-שם-טוב ז"ל.

ואחר-כך הוליכוני להלן יותר, וראיתי נשמה אשר אורה היה גדול מאד מאד בלי שיעור, ושאלתי אותן: מי היא הנשמה הזאת? ואמרו לי: נשמה זו רוצים לתן לך, וכו' וכו'. ותכף הקיצותי, ובעלי בא מדרכו לביתו, ושאלתי אותו: מה זאת שחפשתי אותך ולא ראיתך בשום מקום? והשיב לי וכו' וכו'; ביום ששי בבוקר נסע בדרכו, והיה רחוק ממעזיבוז' ערך חמש-עשרה פרסאות, ותעה על הדרך כל היום, ולעת ערב הביט והנה הוא קרוב לעיר מעזיבוז', ונתפלא מאד, ובא לביתו בעוד היום גדול. ובאותו הלילה, שהיה ליל טבילתי, נתעברתי עם בני, אשר הוא הרבי שלכם. ומעתה תוכלו לידע גדולת הרבי שלכם וגדולת נשמתו.

שיחות

(שיחות מרי ישראל אודסה, זצ"ל - כ"ה)

... בהעלם, אני נסעתי לירושלים. אני הייתי בטבריה, רבי ישראל נפטר ונשארת לבד. אחד בעיר, אחד! וצחקתי מכולם. אני רקדתי בביתי ותמיד היה בביתי שמחה, נגונים ורקודים, אפילו לבד ובשבת. וזה היה כח כזה, זה היה פלא, דבר פלא מרבינו. וגם-כן כל מה שעשיתי היה קידוש השם. נסעתי לירושלים, אז כל העיר טבריה כולם יודעים: "ישראל בער, לא שמענו את הזמירות של שבת, כנראה הוא הלך לירושלים".

וכשבאתי אז הם אמרו: "הו... ישראל בער הוא כבר בא מירושלים, הוא הביא נגונים חדשים".

הבאתי לטבריה את החולה במחלת השכחה, וכל העיר התפלאו: "ישראל בער הביא לטבריה אורח על שבת. האשה אין לה חתיכת לחם, ואיך הוא הביא אורח!" כן, אורח. וכן עוד ועוד...

טבריה זה לא ירושלים, זה עיר קטנה, כולם ידעו כל מה שעבר. ואני הלכתי לירושלים והבאתי במקום כסף - הבאתי אורח. זה מעשה כזה, זה עושה קידוש השם. והכל קידוש השם, רקדתי, שמחתי, והייתי בשמחה - הכל על קידוש השם. זה ממילא, מעצמו נעשה קידוש השם... (ההמשך יבוא)

עצות

(לקוטי עצות - תשובה - אותיות טו יז)

○ צריך לתקן גם כל החטאים שעשה בשוגג, ועל-ידי זה זוכין לשלמות לשון הקודש, שהוא בחינת תקון הברית (לקוטי מוהרי"ן א, סימן יט).

○ דע כי תשובה היא להשיב הדבר למקום שנטל משם, דהיינו להשיב ולהחזיר הדבר לשורשו, ושורש כל הדברים היא חכמה, לכן צריך כל אחד לשמור את חכמתו ושכלו משכליות חיצוניות וממחשבות זרות, ומכל שכן מהרהורים רעים. כי כל הפגמים וכל החטאים והעוונות כולם באים מפגם המחשבה, שאינו נזהר לשמרה כראוי שלא תצא חוץ מגבול הקדושה. וכשנזהר ושומר המחשבה היטב שהיא החכמה שבמוח, זהו עיקר תקונו ותשובתו (עין דעת, אותיות כה כו כז; לקוטי מוהרי"ן א, סימן לה).

תפילה

(לקוטי תפילות חלק א - תפילה לה)

רבנו של עולם, אדון הרחמים והסליחות, הצופה לרשע וחפץ בהצדקו, הפותח שער לדופקי בתשובה. זכני ברחמיך הרבים שאשוב בתשובה שלמה לפניך חיש קל מהרה על כל חטאי ועוונותי ופשעי שחטאתי ושעויותי ושפשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה, ואל תטרוף עלי את השעה. "שובה ה' עד מתי והנחם על עבדיך. השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם". כי מראשית כזאת הודעת ומלפנים אותה גלית, כי קודם שבראת העולם בחכמתך הקדומה, הקדמת את התשובה תחילה, כי תשובה קדמה לעולם. כי ידעת, כי בשר ודם אנחנו ומחומר קורצנו, "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אמי".

השתפלות הנפש

(סימנים לח-לט)

○ אמר: בהודו, שאומרים בערב שבת קודם מנחה, יכולין לשבר לבו מאד ולפרש כל שיחתו שם, כי שם מדבר מעינין צרות הנפש ומעינין צעקה על כל דבר. (לקוטי מוהרי"ן א, סימן ער).

○ טוב מאד להאדם, שיהיה לו חדר מיוחד לו לבדו לעסוק שם בעבודת השם, ובפרט בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו. ואמר, שאפילו הישיבה בעצמה, שיושבין בחדר מיוחד לבדו, גם זה טוב מאד, אך אפילו מי שאינו זוכה, שיהיה לו חדר מיוחד, אף על פי כן גם הוא יכול למצוא כמה תחבולות להנהיגה זו של התבודדות ולדבר בינו לבין קונו. ואמר, כי תחת הטלית הוא גם כן חדר מיוחד, כי כשמשלשלין הטלית על עיניו, יכולים לדבר בינו לבין קונו מה שרוצה.

גם יכולין לפרש שיחתו לפניו יתברך, כששוכב עצמו על מטתו ומכסה עצמו בהסדין, שכך נהג עצמו דוד המלך עליו השלום. גם יכולין לישוב על הספר, ויסברו אחרים שהוא לומד, והוא יכול אז לדבר בינו לבין קונו. ועוד יכולים למצוא כמה תחבולות מי שחפץ באמת לנהיג עצמו בהנהגה זו של התבודדות, העולה על הכל, שהיא יסוד שורש הקדושה והטהרה, כמבואר כבר כמה פעמים, אבל טוב יותר להשתדל, שיהיה לו חדר מיוחד כנ"ל. (לקוטי מוהרי"ן א, סימן רעב רעד).



אחינו בית ישראל

- ☛ ונהר יוצא מעדן: זה בחינת **צדיק יסוד עולם** (לקוטי מוהרי"ן ב, ס"ו)
- ☛ ונהר יוצא מעדן: הוא בחינת **שיר פשוט, כפול, משולש, מרובע**, שהוא בחינת השיר שלעתיד (לקוטי מוהרי"ן ב, ח')
- ☛ י', י"ק, יק"ו, יקו"ק: הוא בחינת **שיר פשוט, כפול** וכו', כמובא בתיקונים (תיקון כ"א), שהוא עולה כולו **ע"ב**.
- ☛ ובתוך זה **השם של הצדיק האמת**, מלובש ומשותף שמו יתברך (לקוטי מוהרי"ן ב, ס"ז)
- ☛ **נְחֵם נְחָמְךָ** מאמן בגמטריה קטנה עם הכולל, עולה **ע"ב**
- ☛ מכל המאמרות הקדושות האלו, מובן בבירור שהנהר היוצא מעדן, הוא הצדיק יסוד עולם שהוא רבינו נחמן זיע"א, הוא בעצמו השיר פשוט, כפול, משולש, מרובע שיתער לעתיד, כמובא בתיקוני זוהר

סגולה נפלאה להגיד ולשיר

נְחֵם נְחָמְךָ נְחָמְךָ מְאוֹמֵן

לזכות לכל הישועות



לעילוי נשמת מרת **בלרה בת דיאמנטא**, ת.נ.צ.ב.ה.